

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 K 012613 21 K
Zenica, 21.01.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudske poslovne jedinice predsjednika vijeća, te sudske poslovne jedinice članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Telalović Jele, u krivičnom predmetu protiv optuženog Jukić Ivice, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, po optužnicama Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva Zenica broj: T04 0 KTRZ 0043977 20 od 25.02.2021. godine, potvrđene od strane sudske poslovne jedinice za prethodno saslušanje ovog suda pod brojem: 04 0 K 012613 21 Kps, dana 10.03.2021. godine, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa, u prisustvu kantonalnog tužioca Delić Redže, optuženog i njegovog branioca po službenoj dužnosti, Zubak Krešimira, advokata iz Sarajeva, je dana 21.01.2022. godine, donio i javno objavio, sljedeći:

P R E S U D U

Optuženi: JUKIĆ IVICA zv.“Juka“, sin M. i majke Lj. rođene S., rođen ... godine u mjestu G., općina Ž., nastanjen u mjestu ..., po narodnosti ..., državljanin ... i ..., mašinski tehničar, krim istražitelj, oženjen, otac troje djece, srednjeg imovnog stanja, JMBG ..., neosuđivan,

Na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH,

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća obrane, na području općine Žepče, protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka c) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima Bošnjačke nacionalnosti, H. N. i D. H., tako što je:

1. Tačno neutvrđenog dana u avgustu mjesecu 1993. godine, iz logora smještenog u prostorijama „Silosa“ Nove trgovine u Žepču, dva puta izvodio iz ćelije zvane „šestica“ u hodnik ratnog zarobljenika H. N., kojem je prilikom prvog izvođenja naredio da čučne, da spusti glavu i da ga ne gleda, pitajući ga otkud on u „Zelenim beretkama“, govoreći da je to nacionalna jedinica i da su u njoj samo „balije“, stavljajući mu pištolj na sljepoočnicu govoreći: „Šta misliš da opalim?“, repetirajući pištolj, da bi istog prilikom drugog izvođenja

zajedno sa D. H. i M. O., nakon što mu je naredio da čučne, udario nogama i šamarom više puta govoreći: „Što me gledaš s visoka i zašto takav pogled?“ prislanjajući mu pištolj na sljepoočnicu ponovo govoreći: „Šta misliš da opalim?“ potom stavljačući okvir u pištolj govoreći: „Sad će te ubiti“ prislanjajući mu pištolj na čelo, okidajući na prazno, govoreći: „Jebo majku koji si ti sretnik“ vraćajući pištolj u futrolu, nakon čega je čuo repetiranje pištolja pomislivši da će ga ubiti, jer mu pištolj ponovo stavlja na sljepoočnicu, te kruži vrhom cijevi po licu, gurajući mu pištolj u usta, natežući usnu vrhom cijevi, govoreći: „Stvarno te neće metak“, te ga dva puta udara vrhom pištolja po lijevom ramenu i nekoliko puta nogom u leđa, vraćajući pištolj u futrolu, uslijed čega je oštećeni H. N. trpio tešku tjelesnu bol i duševnu patnju osjećajući jak strah za život, obzirom da nije znao da je pištolj prazan,

2. Tačno neutvrđenog dana u avgustu mjesecu 1993. godine, iz logora smještenog u prostorijama „Silosa“ Nove trgovine u Žepču, dva puta izvodio iz celije zvane „šestica“ u hodnik ratnog zarobljenika D. H., kojeg je prilikom prvog izvođenja vrijedao na nacionalnoj osnovi govoreći: „Jebo te Alija“, „Vidi sada gdje si ti, a gdje sam ja“ i slično, da bi ga P. B., koji je bio sa Jukić Ivicom, dva-tri puta udario šamarom, te dva-tri puta nogom, da bi prilikom drugog izvođenja sa H. N. i M. O., iste opet provocirao na nacionalnoj i vjerskoj osnovi, psujući im „Aliju“ govoreći da su „obična grla, brojevi“ i slično, ponovo ističući poziciju u kojoj se nalaze oni kao zarobljenici i poziciju na kojoj se on nalazi, nakon čega mu je gurnuo pištolj u usta okrećući ga tako da mu je krv potekla iz usta, a nakon što je isti izvadio, stavlja mu ga na sljepoočnicu i okida na prazno, da bi mu potom pištolj stavio na čelo, ponovo okidajući na prazno, nakon čega ga udara dva-tri puta šamarom ponavljajući: „Vidite gdje ste vi, a gdje sam ja“, uslijed čega oštećeni D. H. osjeća jak strah za svoj život misleći da će ga ubiti, obzirom da nije znao da je pištolj prazan, te trpi tešku tjelesnu bol i duševnu patnju,

dakle, kršeći pravila Međunarodnog prava prema ratnim zarobljenicima, nečovječno postupao, nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta,

čime bi počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP F BiH oštećeni H. N. i D. H. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP F BiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo/tužiteljstvo Zeničko-dobojskog kantona je optužnicom broj: T04 0 KTRZ 0043977 20 od 25.02.2021. godine optužilo Jukić Ivicu zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ-a kako je to bliže navedeno u optužnici.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje Kantonalnog suda u Zenici pod brojem: 04 0 K 012613 21 Kps dana 10.03.2021. godine.

Tužilaštvo je na glavnom pretresu saslušalo svjedočke H. N. i D. H.

Kao materijalni dokazi Tužilaštva prihvaćeni su slijedeći dokazi:

- Dopus Tužilaštva/Tužiteljstva Bosne i Hercegovine broj A-RZ 18/20 od 18.11.2020. godine o prenosu predmeta na nadležno postupanje,
- Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja, objavljena u „Službenom listu R BiH“, broj 7, od 20.06.1992. godine,
- Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o ukidanju ratnog stanja, objavljena u „Službenom listu R BiH“, broj 50, od 28.12.1995. godine,
- Ovjerena kopija matičnog kartona Vob-2 na ime Jukić Ivica,
- Ovjerena kopija jediničnog kartona Vob-3 na ime Jukić Ivice,
- Ovjerena kopija matičnog kartona Vob-2 na ime H. N.,
- Ovjerena kopija jediničnog kartona Vob-3 na ime H. N.,
- Ovjerena kopija matičnog kartona Vob-2 na ime D. H.,
- Ovjerena kopija jediničnog kartona Vob-3 na ime D. H.,
- Izvod iz kaznene evidencije na ime Jukić Ivice izdat od strane Policijske stanice Žepče od 12.02.2021. godine.

Odbrana je na glavnem pretresu saslušala svjedoke M. M., M. N., K. S. i B. P.

Izvršeno je čitanje iskaza svjedoka odbrane M. O., dat na zapisnik pred sudijom za prethodni postupak ovog suda pod brojem: 04 0 K 012613 21 Kpp od 23.04.2021. godine.

Na glavnom pretresu održanom dana 13.12.2021. godine saslušan je optuženi Jukić Ivica u svojstvu svjedoka.

Kao materijalni dokazi odbrane prihvaćeni su sljedeći dokazi:

- Uvjerenje o ranjavanju K. S. izdato od Uprave za obranu Žepče, broj: 18-41-1-01-240-1/05-892 od 07.07.2005. godine,
- Otpusna lista za K. S. izdata od Kliničko-medicinskog centra Banja Luka broj: 815 od 29.06.1993. godine,
- Potvrda ICRS broj: BAZ-366045 od 26.07.2005. godine, na ime B. P.,
- Potvrda IPTF broj: 17190 od 12.10.2000. godine, na ime Jukić Ivice,
- Naredba o provođenju istrage protiv optuženog Kantonalnog tužilaštva Zenica, broj: T04 0 KTRZ 0043977 20 od 05.01.2021. godine.

Odbrana je u sudski spis uložila Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Jukić Ivice u Kantonalnom tužilaštvu Zenica, pod brojem: T04 0 KTRZ 0031133 17 od 28.12.2017. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka H. N., sačinjen u MUP-u Zenica, pod brojem: 08-04/3-5-64/14 od 23.06.2014. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka D. H., sačinjen u MUP-u Zenica, pod brojem: 08-04/3-5-46/14 od 17.04.2014. godine i Zapisnik o saslušanju svjedoka M. O., sačinjen u MUP-u Zenica, pod brojem: 08-04/6-5-91/15 od 08.09.2015. godine.

Nakon sveobuhvatne analize dokazne građe ovaj sud je zaključio, da Tužilaštvo nije dokazalo izvršenje krivičnog djela od strane optuženog radi čega je i donesena oslobođajuća presuda, a na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH.

Optuženi se tereti da je za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća odbrane na području općine Žepče postupao protivno pravilima međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka c) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, odnosno da je nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima bošnjačke nacionalnosti H. N. i D. H.,

a koje radnje se pravno ocjenjuju kao krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ glasi: „Ko kršeći pravila međunarodnog prava naredi da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, prisiljavanja na vršenje službe u oružanim snagama neprijatelja ili lišavanjem prava na pravilno i nepristrasno suđenje ili ko izvrši neko od navedenih djela, kaznit će se zatvorom najmanje 5 godina.“

Odredbom člana 3. stav 1. tačka c) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine propisano je, između ostalog, da u slučaju oružanog sukoba koji nema međunarodni karakter svaka strana sukoba prema ratnim zarobljenicima ne smije činiti povrede ličnog dostojanstva, niti naročito uvredljive i ponižavajuće postupke.

Dakle, sukobljenim stranama zabranjeno je da ratnim zarobljenicima povređuje lično dostojanstvo, te da prema istim primjenjuju naročito uvredljive i ponižavajuće postupke.

U konkretnom predmetu nije sporno da su H. N. i D. H. bili ratni zarobljenici, te da su isti bili zaštićeni Ženevskom konvencijom o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, a koja Konvencija se primjenjuje i u Bosni i Hercegovini.

Iz dokazne građe je utvrđeno da su H. N. i D. H. u trenutku zarobljavanja bili pripadnici redovnih oružanih snaga, odnosno Jedinice „Zelene beretke“ Armije BiH i da su u vrijeme izbijanja sukoba, pa sve do njihovog zarobljavanja aktivno učestvovali u borbenim dejstvima, svaki u skladu sa svojim zadatkom, da su bili naoružani i obučeni u uniforme sa zelenim beretkama na glavama, po čemu su se jasno razlikovali od ostalog civilnog stanovništva. Isto tako utvrđeno je da su prilikom predaje položili svoje oružje, nakon čega su kao pripadnici Armije BiH, odnosno Jedinice „Zelene beretke“ odvojeni od ostalog civilnog stanovništva i smješteni u posebne prostorije u logoru.

Svjedok H. N. je naveo da su po izbijanju sukoba u Žepču 7 do 8 dana pružali otpor, nakon čega su dobili informaciju da su se svi predali, te se i on zajedno sa drugim saborcima predao HVO-u i tom prilikom je kod sebe imao oružje koje je prilikom predaje odložio.

Svjedok D. H. je istakao da se po izbijanju sukoba u Žepču između HVO-a i Armije BiH, nalazio u kafiću Orlovik preko puta zgrade današnjeg suda u Žepču u kome je bila smještena Jedinica „Zelene beretke“, te da je nakon što su bojovnici HVO-a ušli u kafić zapucao na njih i da su oni uzvratili vatru, nakon čega su ga isti pozvali da izade podignutih ruku, te da će u protivnom ubaciti bombu, poslije čega se predao bojovnicima HVO-a i odložio oružje.

Da su oštećeni-svjedoci bili ratni zarobljenici proizilazi iz jediničnog i matičnog kartona (VOB-2 i VOB-3) na ime H. N. i D. H., iz kojih se vidi da su isti bili pripadnici Armije BiH, da su bili u sastavu redovnih oružanih snaga, te aktivno učestvovali u borbama.

Nije sporno da je u kritično vrijeme postojao oružani sukob između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća odbrane na području Žepča.

Postojanje oružanog sukoba u svojim iskazima potvrdili su, kako svjedoci H. N. i D. H., tako i svjedoci odbrane.

Svjedoci H. N. i D. H. su u svojim iskazima naveli da su postojale nesuglasice između HVO-a i Armije RBiH u Žepču, a u junu mjesecu 1993. godine započeo je i sukob između ove dvije vojne formacije. Postojanje oružanog sukoba na području Žepča nisu osporavali ni svjedoci odbrane kao i sam optuženi u svojoj izjavi.

Ratno stanje u Bosni i Hercegovini proglašeno je Odlukom Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine, objavljenoj u „Službenom listu RBiH“, broj: 7 od 20.06.1992. godine.

Odlukom Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine, objavljenoj u „Službenom listu RBiH“, broj: 50 od 28.12.1995. godine, ukinuto je ratno stanje u Bosni i Hercegovini.

Takođe, nije sporno da je i optuženi Jukić Ivica bio pripadnik HVO-a, a što se vidi i iz vojno evidencijskih dokumenata, odnosno matičnog kartona VOB-2 i jediničnog kartona VOB-3.

Dakle, nije sporno da je u kritično vrijeme na području Žepča postojao oružani sukob između Armije RBiH i HVO-a, da je optuženi bio pripadnik HVO-a, te da su H. N. i D. H. u vrijeme sukoba zarobljeni kao pripadnici Armije Bosne i Hercegovine od strane Hrvatskog vijeća odbrane, kao i to da su ova lica bili ratni zarobljenici i da su uživali zaštitu u skladu sa Ženevskom konvencijom o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine.

Tužilaštvo je na glavnem pretresu saslušalo svjedoke H. N. i D. H., te optužba smatra da se na ovim iskazima može utvrditi krivična odgovornost optuženog, odnosno izvršenje krivičnog djela a kako je to bliže opisano u činjeničnom supstratu.

Ovi svjedoci su ispričali da su maltretirani od optuženog dok su bili u logoru smještenog u prostorijama Silosa „Nove trgovine“ u Žepču. U svojim izjavama su naveli da ih je optuženi izvodio iz celije zv. „šestica“, te da ih je u hodniku maltretirao, vrijeđao po nacionalnoj osnovi, te stavljao pištolj na čelo, sljepočnicu i u usta, a potom isti okidao na prazno.

Svjedok D. H. je istakao da je prilikom prvog izvođenja iz celije, zajedno sa optuženim bio P. B. koji ga je 2 - 3 puta udario šamarom i nogom. Kod drugog izvođenja oba svjedoka su navela da je sa njima bio i M. O.

Optužba je na osnovu izjava H. N. i D. H. opisala krivično djelo za koji se tereti optuženi, te u činjeničnom supstratu navela navodne radnje koje optuženi preduzimao prema oštećenim, a kako je to bliže navedeno ne samo u optužnici, već i u izreci ove presude.

Međutim, analizom iskaza svjedoka, odnosno oštećenih H. N. i D. H., prema ocjeni ovog vijeća ne može se izvan razumne sumnje potvrditi izvršenje krivičnog djela od strane optuženog.

Svjedoci H. N. i D. H. su tri puta saslušani u toku postupka. Prvi put od strane MUP-a ZDK-a, drugi put od strane tužilaštva, te treći put na glavnem pretresu

U optužnici se navodi da je optuženi iz prostorije „šestica“ u hodnik objekta „Silos“ dva puta izvodio H. N. i D. H. Prvi puta same, a drugi puta oba sa M. O.

D. H. je u svom iskazu rekao da je prvi puta sa optuženim kod izvođenja bio i P. B.

Svjedok H. N. je u svom iskazu iz tužilaštva od 06.01.2021. godine je tvrdio kako je prvi put vidio optuženog kada je jedne noći izveo iz prostorije zv. „šestica“ M. O., koji mu se po povratku žalio da ga je optuženi maltretirao. Drugi put kada je ponovo izvodio M. O. koji se vratio u prostoriju sa rasječenom usnom, kao i da je tu istu noć optuženi iz prostorije izveo D. H. koji se vratio u prostoriju, ništa nije rekao i nije imao povrede. Treći put da je njega lično pozvao optuženi, koji je tada bio u društvu još jedne uniformisane osobe i da ga je Ivica tada

verbalno i s pištoljem maltretirao. Prema prednjem iskazu svjedok je četvrti put vidio Ivicu kada ga je zajedno izvodio sa D. H., a tom prilikom nije navodio prisustvo M. O.

U svom iskazu od 18.02.2021. godine svjedok D. H. je istakao da ga je optuženi prvi put izveo iz „šestice”, kada je bio u društvu sa B. P., te da ga je B. P. nekoliko puta ošamario, a optuženi provocirao, ali ne i maltretirao.

Na glavnom pretresu svjedok H. N. je naveo da je dva puta izvođen od strane optuženog Jukić Ivice iz ćelije, a da je drugi puta maltretiran zajedno sa D. H. i M. O., te da su tom prilikom sva trojica maltretirani.

Svjedok D. H. je na glavnom pretresu istakao da je drugi puta izvođen iz ćelije od strane optuženog zajedno sa H. N. i M. O., te da su sva trojica maltretirana od strane optuženog.

U svom iskazu datog u MUP-u ZDK-u dana 23.06.2014. godine, a koji iskaz je uložila odbrana u sudski spis, svjedok H. N. je izjavio da je u objektu Silos tri puta video Ivicu. Prvi puta, kada je pozvao M. O. da izađe iz ćelije, nakon pola sata O. se vratio u ćeliju, te je ispričao da ga je optuženi provocirao i vadio pištolj. Drugi puta, H. N. je video optuženog kada je isti otvorio vrata i ponovo pozvao O. da izađe iz ćelije. O. se zadržao oko 15 minuta, a po povratku video je krv na O. licu i rasječenu usnu, kojom prilikom je O. rekao da ga je optuženi udario u predjelu usta. Treći puta, Ivica je izvodio iz ćelije N. i H., te je iste maltretirao, te udarao nogama i rukama, kom prilikom je N. stavljaо pištolj na sljepočnicu, te okidao u prazno.

Svjedok D. H. je u iskazu iz MUP-a ZDK-a od 17.04.2014. godine istakao da ga je oputuženi samo jedanput izvodio iz ćelije i to zajedno sa H. N. i M. O., te da ih je tom prilikom maltretirao, te im stavljaо pištolj u usta i na čelo, te okidao na prazno.

Svjedok M. O. je saslušan od strane sudije za prethodno saslušanje Kantonalnog suda u Zenici dana 23.04.2021. godine u cilju sudskog osiguranja dokaza, a po prijedlog odbrane, jer ovaj svjedok živi u SAD-u.

Iz iskaza ovog svjedoka, a koji je procitan na glavnom pretresu i prhvaćen kao dokaz odbrane, proizilazi da on nikada nije maltretiran od strane optuženog, te da je rasjekotinu na usni o kojoj su pričali H. i D. zadobio prije nego što je zarobljen, odnosno prije nego što se predao, te da ova povreda nema nikakve veze sa optuženim. Iz iskaza ovog svjedoka vidi se da on nije maltretiran od strane optuženog, a niti da su maltretirani, odnosno fizički zlostavljeni H. N. i D. H.

Ovaj svjedok je rekao da ga je optuženi iz ćelije izveo samo jednput. Došao je u Silos, pričao sa M. O., te istog pitao da li ima još nekog od poznatih u ćeliji. O. je rekao da ima D. i H. Onda su izašli i oni iz ćelije, stajali su u hodniku i pričali sva trojica. Nije bilo nikakvog maltretiranja od strane optuženog u fizičkom smislu. Bilo je kako kaže svjedok : „ovo, ono, ovo balije“, drugog maltretiranja nije bilo. Poslije ovog kontakta optuženi je imao još dva sustreta sa M. O. i tom prilikom mu je donosio cigarete.

Iz iskaza optuženog proizilazi da on nije bio policajac, niti je imao bilo kakvu obavezu da ispituje H. N. i D. H. Da optužni nije bio policajac, već vezista u HVO-u, vidi se iz iskaza svjedoka M. M. i M. N., kao iz materijalnih dokaza, odnosno matičnog i jediničnog kartona. Optuženi je u objekata Silos dolazio kao vezista iskljčivo radi dovođenja i odvođenja pripadnika Armije R BiH – radio amatera, a koji su takođe bili zarobljeni i smješteni u objekat Silos, a ujedno su radili u Centru veze kao radio amateri. Razlog zbog čega je optuženi kontaktirao M. O. je bila molba O. sestre da optuženi provjeri šta je sa O. Prilikom druge posjete O. je rekao kako su u prostoriji H. N. i D. H. njihovi školski drugovi, zbog čega je zamolio stražara da i njih izvede iz prostorije. Optuženi je rekao da je jedini razlog što je izvodio H. N. i D. H. taj da ih pita treba li im šta, a misleći na hranu, odjeću, cigarete. Taj susret se završio verbalnim

sukobom, jer su D. H. i H. N. mislili da ih optuženi može izbaviti iz logora, ali da to isto neće. Nikakog fizičkog kontakta optuženi nije imao sa oštećenim. Optuženi potpuno negirao da je oštećenim prijetio pištoljem, jer pištolj nije ni dužio, a niti je s oružjem mogao ući u objekat Silos.

Optuženi je nakon vršenja dužnosti veziste u HVO-u dana 15.04.1994. godine, stupio u policijsku službu. Nakon rata podvrgnut je detaljnim provjerama od strane IPTF-a (Međunarodne policije), nakon čega je dobio certifikat za obavljanje policijske dužnosti, a što se vidi iz Potvrde IPTF-a od 12.10.2000. godine. Optuženi je izjavio da je IPTF vršio provjeru prijave H. N., ali nije bilo nikakvih negativnih reakcija od ove organizacije, a niti je došlo do udaljavanja optuženog iz policije. Čak, naprotiv, optuženi je dobio certifikat da može raditi u policiji u Žepču.

Svjedok K. S., kao dokaz odbrane govorio je o tome kako je ranjen u toku rata, odnosno za vrijeme sukoba između Armije R BiH i HVO-a. Odbrana je u sudski spis uložila uvjerenje o ranjavanju ove osobe, kao i otpusnu listu. Iz prednjih dokumenata vidi se da je K. S. ranjen u Žepču dana 24.06.1993. godine, u vrat i donju vilicu oružjem, u toku službe u oružanim snagama.

Svjedok B. P., je u svom iskazu rekao da je zarobljen za vrijeme sukoba između HVO-a i Armije R BiH, nakon čega je prebačen u Zenicu. Zarobljen je od pripadnika Armije R BiH. U zarobljeništu je bio oko 40 dana, nakon čega je razmijenjen. Ovaj svjedok negira bilo kakav susret sa H. N. i D. H. u Silosu. Istakao je da ne poznaje ova lica, niti da je sa istim imao bilo kakav kontakt dok su oni bili u zarobljeništvu. Optuženog je upoznao tek nakon rata kada je Ivica radio u policiji u Žepču.

Iz potvrde ICRC-a od 26.07.2005. godine, vidi se da je B. P. registrovan u zarobljeništvu u Zenici dana 10.07.1993. godine, te da je oslobođen dana 04.08.1993. godine. Registraciju su uradili pripadnici MOCK-a.

Uzimajući u obzir naprijed navedenu dokaznu građu, ovaj sud smatra da nije dokazano izvršenje krivičnog djela od strane optuženog.

Svjedočenja oštećenih H. N. i D. H., nisu dovoljna da bi se donijela osuđujuća presuda prema optuženom. Prema optužnicima oštećeni su iz celije dva puta izvođeni i maltretirani od strane optuženog. Prema navodima optužnice H. N. je prvi puta sam maltretiran od strane optuženog, dok je prilikom maltretiranja D. H. bio prisutan B. P., koji ga je udario dva, tri puta šamarom i nogom. Dakle, kod navodnog prvog izvođenja iz celije, oštećeni H. N. je bio sam sa optuženim, dok je kod D. H. optuženi bio u društvu sa B. P. (prvo izvođenje).

Kod navodnog drugog izvođenja iz celije, sa oštećenima je bio i M. O., te su sva trojica maltretirana od strane optuženog.

Analizirajući ova dva navodna događaja, na temelju iskaza oštećenih, izjave optuženog, te iskaza svjedoka M. O. i B. P., prema ocjeni ovog suda ne može se izvan razumne sumnje potvrditi izvršenje krivičnog djela od strane optuženog, a kako je to bliže činjenično opisano u izreci ove presude. Optuženi je negirao izvršenje krivičnog djela, a na način kako je to navedeno u ovoj presudi. Svjedok B. P. je negirao da je imao bilo kakav kontakt sa D. H., te je izjavio da uopšte ne poznaje oštećena lica. Svjedok M. O. je naveo da nije maltretiran od strane optuženog, te nije potvrdio iskazivanje oštećenih.

Uzimajući u obzir naprijed navedeno, kao i činjenicu da su oštećeni u svojim izjavama različito govorili o broju kontakata sa optuženim, da se dokazna građa tužilaštva svela na iskaze oštećenih, koji iskazi nemaju potvrdu u svjedočenju M. O. u drugom dijelu radnje, dok za prvu radnju iskazivanja oštećenih ostaje samostalno, uz ukupno negiranje krivičnog djela od strane optuženog, ovaj sud je zaključio da se na osnovu samih izjava oštećenih H. N. i D. H., ne može dokazati izvršenje krivičnog djela od strane optuženog, zbog čega je i donesena oslobođajuća presuda, a na osnovu člana 299. tačka c) ZKP F BiH.

Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP F BiH, oštećeni H. N. i D. H. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak, jer se isti nisu jasno odredili u pogledu imovinsko-pravnom zahtjevu u krivičnom postupku.

S obzirom da je optuženi oslobođen od optužbe, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava, a shodno članu 203. stav 1. ZKP F BiH.

Zapisničar

Predsjednik vijeća

Telalović Jela

Maličbegović Enes

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Vrhovnom суду FBiH u roku od 15 dana,
od dana prijema ove presude, a putem
ovog suda.